

[Indenrigsministeren]

ning om lighed i værnepligtbyrden, bred politisk tilslutning.

Under drøftelserne i forbindelse med denne reform gjorde jeg gældende, at den forbedrede aflønning ikke burde komme de civile værnepligtige til gode, idet de herved ville blive stillet økonomisk på samme måde som ved beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked. Det måtte derfor forudses, at en længere tjenestetid ikke ville blive anset som en byrde i samme omfang som hidtil, men måske i visse tilfælde snarere som en fordel. Hertil kom, som det udtrykkelig er anført i bemærkningerne til det forslag om ændringer i civilværnepligtloven, som jeg fremsatte i fjor, at den høje værnepligtløb vil kunne give anledning til problemer i forhold til lavtlønnede ansatte på visse udstationsringssteder. Lovforslaget, der blev gennemført ved lov af 10. juni 1976, gik derfor ud på, at de civile værnepligtige ikke burde have andel i den forbedrede aflønning for forsvarets værnepligtige, men til gengæld skulle deres tjenestetid nedsættes fra 12 til 11 måneder. Ved denne lovændring mente regeringen og utvivlsomt tillige folketingets flertal, at man ville bevare den hidtidige ligestilling mellem de forskellige værnepligtsformer, således at værnepligtsbyrden ud fra en samlet afvejning havde samme vægt for de forskellige kategorier af værnepligtige.

Der er efter regeringens opfattelse i det forløbne 1½ år ikke indtrådt omstændigheder, der kan begrunde en ændret vurdering. For at runde fremstillingen af kan jeg nævne, at det ikke med ændringsloven af 1976 var tanken at fravige princippet om, at de civile værnepligtiges øvrige tjenestevilkår, med de modifikationer der er en følge af de forskellige tjenesteformer, skal svare til dem, der gælder for forsvarets værnepligtige. Det gælder f. eks. således reglerne om anvendelse af disciplinarmidler, om eftertjeneste, hjemsendelse og fornyet indkaldelse, og også bestemmelserne om friheder og de tilsvarende regler, som i øvrigt gælder for forsvarret, gælder for civilforsvaret, gælder for civile værnepligtige.

Som man vil forstå, kan jeg ikke medvirke til det foreliggende forslags gennemførelse, der vil betyde en forrykkelse af balancen mellem de forskellige værnepligtsformer.

Robert Pedersen (S):

Den socialdemokratiske gruppe føler sig fortræffeligt dækket ind af indenrigsministerens redegørelse, og vi kommer hverken i konflikt med kvaliteten eller kvantiteten i forslaget ved at indskrænke os til at sige, at den socialdemokratiske gruppe ikke kan medvirke til gennemførelsen af forslaget.

Arentoft (FP):

For få år siden havde vi herhjemme problemet med det store antal militærnægtere, der organiserede sig i en militærnægterforening. I september 1976 ændrede Militærnægterforeningen sit navn til Militær- og Nægterforeningen, og samtidig blev formålet udvidet til også at omfatte politisk militærtjeneste. Med denne navneændring skulle der sådan set være basis for det af retsforbundet stillede forslag til folketingsbeslutning om ligestilling med hensyn til løn- og tjenestemæssige forhold.

Men fremskridtspartiet er ikke enig heri, og som eksempel vil jeg godt nævne beretningen om værnepligtiges anvendelse i civilt arbejde og udgifterne i forbindelse hermed; det er beretning nr. 30/1975-76, afgivet af de af folketinget valgte statsrevisorer.

Dér står bl. a., at i forbindelse med et kasseftersyn den 7. oktober 1976 i Gribskovlejren konstaterede rigsrevisionen, at lejren på dette tidspunkt havde registreret et mandskab på 99 værnepligtige. De var fordelt med 5 på børnehjemmet Bethlehem i Lyngby, 2 var på en såkaldt økologigruppe, der har til huse i De tekniske Selskabers skoler i København, 14 var beskæftiget ved Spillehuset og Teaterbåden, 7 på børnehjemmet Fjordhøj, 56 var fast tilknyttet lejrens to hold, og uden for tjeneste, dvs. på venteliste, langvarigt syge samt udeblevne, var 15, altså i alt 99. Men på grundlag af en gennemgang af lejrens registreringer i øvrigt kunne man konstatere, at de værnepligtige den pågældende dag rent faktisk opholdt sig således, at 41 var tilstedeværende i lejr eller på udstationsringssted; de resterende 58 var fraværende, således at 32 var sygemeldt – vi hørte lige før, at det var 15, der var på venteliste eller langvarigt syge osv., men nu var der altså pludselig 32 sygemeldt – der var 7 fraværende med lovlig frihed, og der var 19 ulovligt fraværende. Noget sådant kostede i 1975-76 62.680.120 kr. eller 35.453 kr. pr. værnepligtig.